

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΤΗΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗΣ ΜΑΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

ΟΙ ΕΘΝΟΦΥΛΑΚΕΣ

Η Έθνοφυλακή και οι έμφυλοι σπαρχμει. Ο Πάνος Κερωνάκης. Το Παράσχινο δούρι των έθνοφυλάκων. Ο Χαρίλαος Τρικούνης έθνοφύλαξ. Πετσάλης και Δραγουμής. Η μονομαχία δυο έθνοφυλάκων. Μία καρδιά του Άγγελου Βλάχου. Ένας λεχαγός των έθνοφυλάκων στη Σακυνδο και το πύθημά του. Οι τελευταίοι έθνοφυλάκες. Η Έθνοφυλακή στη Γαλλία και Άγγλεια. Οι φασίστες του Μουσσελίνι, κ.τ.λ.

Τ' άνωμαλα Όθωνικά χρόνια μεγάλο ρόλο έπαιξε κ' η περίφημη Έθνοφυλακή, που αποτελεί μία ενδιαφέροντα σελίδα της στρατιωτικής μας ιστορίας. Η Έθνοφυλακή συνεχομένη στα 1843 και άπτελειόστη από πολίτες με ώριμα προσόντα, ηλικίας από 20 έως 50 ετών, αήλπαγγμένους στρατιωτικής θητείας, υποχρεωμένους όμως να προσερχονται στους στρατώνες κάθε Κυριακή, να γυμνάζονται, και εν ανάγκη—σε περιστάσεις εμφύλιων ταραχών—ν' άποτελούν σώματα άσφαλείας του Κράτους.

Οι έθνοφύλακες ίστημετοσαν πάντοτε χωρίς μισθόν. Η δεργάνωσις τους είχε άνατεθεί στους δήμους. Άμα ο Δήμαρχος ένόμιζε ότι ή άσφάλεια κινδυνεύει, διατάζει τον κλητήρα του να βγεί στους δρόμους και να κληρώσει το τώπατο. Κ' οι έθνοφύλακες—έπιστήμονες, έμποροι, τεχνίτες κλπ.—άφαιναν τις δυνάμεις τους κ' ήρχαν στη Άμυνα και να πάρουν τα όπλα και ν' άποτελέσουν περιπόλεις, βοηθώντας τις στρατιωτικές άρχες.

Η δεργάνωσις της Έθνοφυλακής έταυχε έτσι μία εσωγενειακή μορφή. Άργότερα διορίστηκαν και άξιωματικοί της από του Βασιλέως. Όθωνος, οι κατώτεροι όμως και οι έπαξιατικοί έθγαίναν με έλεγους, από τους ίδιους τους έθνοφύλακες, για μία τετραετία. Στα 1862 τα τάγματα Έθνοφυλακής των δήμων Άθηνων και Πειραιώς ένοθθηκαν και άπτελέσαν τη «Φάλαγγα» των «Α θ η ν ω ν» με διοικητή τον περίφημο επαναστάτη αντίσταγματοάρχη Πάνο Κοροναίο.

Ιστορικός συγγραφέας της εποχής γράφει ότι κ' Έθνοφυλακή ίστηξε τότε το σύμβολον ενός πολιτικού προγράμματος. Έπιστεφύδι ότι δι' αυτής θα έλθοντο όλα τα έθνικά ζητήματα, τα όποια άνηγόλων την Έλληνική φυλή. Η αστάσις της είχε κατακτήσει μόνιμους ιδέα και έπιδώκετο αντί πάσης θυσίας. Οι πολιτικά έθγαίαν οχετικούς ποιήματα, οι πολιτικοί άνδρες ίσχυονάμια και ο μακαρίτης Θεοδόσιος Ζαΐμης έξέδιδεν έφημερίδα φέρονσαν τον τίτλον «Ε θ ν ο φ υ λ α κ ε ς».

Η έφημεριδούλα αυτή, μικρή το σχήμα, είχε στην επικεφαλίδα της την εικόνα ενός έθνοφύλακος με το τομείο στα χέρια. Ήταν

Παράσχος έθγαίαν ένα έθνοφύλακικό ποίημα, τον «Έθνοφύλακα», που το έτόνισε ο τότε άρχιμουσικός Μάρκελ και το τραγουδούσε όλη η Έλλάς. Στα 1885, όταν, επί Θεοδ. Δηλιγιάννη, έγινε έπιστάτεινσι, οι έπιστάτοι προσήρχοντο με σημαίες και τραγουδώντας το έμβατήριο αυτό. Οι Παράσχοι σίχοι ήταν γοργότατοι και ο τότε Υποαρχός των Στρατιωτικών Δημητρίος Μπότσαρης, ο έισηγητής των στρατιωτικών άσμάτων στον Έλληνικό Στρατό, διατάζει όλες τις στρατιωτικές υπάντες, να το παίζουν στις τελετές.

Όταν συνεστήθη ή Έθνοφυλακή, όλοι έθγαίαν να καταταχθούν σ' αυτή. Η στολή των έθνοφυλάκων ήταν πολύ γραμμένη: κόκκινο μπλόζιο με χρυσά σιρτρία, κόκκινα σκελές, πλατιές στούς μηρούς και στενές στο στήθος, γκέτες άσπρες και άμπέρονο βαθυγάλαιο. Ήταν ένα κομμάτι και όφαιτο σύνολο. Σε εποχή που ή γενική στρατολογία δεν ίσχυε, και τα βάσανα της καρδιάς δεν ήταν γνωστά σε όλους τους Έλληνες, ή κατάταξις στην Έθνοφυλακή (που ούτε στρατιωτικές άσθησερτές, ούτε μεγάλη πειθαρχία ήξερε) προσέφερε μία εύχαριστοί σε κείνους που ήθελαν να φάνωνται και λίγα στρατιωτικά, να καρμούνουν με στολή και έυρος, όταν μάλιστα έγίνοντο και βαθυφόροι.

Ίδου ένα τετράστιχο άπ' το ποίημα του Γ. Παράσχου, που μάς δείχνει τη φιλαρέσκεια των έθνοφυλάκων:

Σε δαχτυλιόνα μέση
το σπαθί κ' γ'ώ φορώ,
κ' όπως θέλω και μ' άρέσει
τήν Πατρίδα μου φρουρώ!

Και πραγματικώς. Όπως ήθελαν και δ-

πως τους άρεσε έφρουρούσαν οι έθνοφύλακες την Πατρίδα. Και τα κορίτσια τους εκμαίονταν, όταν περνούσαν.

Στον ρηότο τόμο των «Άπομνημονευμάτων» του Χαρίλαου Τρικούνη ίσάχει ή πληροφορία ότι ο Μεσολογγίτης πολιτικός, άμέσως μόλις έγύρισε από το Λονδίνο, όταν έσπουδασε, κατετάχθη στην Έθνοφυλακή και έθεάθη στους Άθηναίους δρόμους, επί κεφαλής περσιόλον. Άλλα και άλλοι πολιτικοί άνδρες διετέλεσαν έθνοφύλακες. Ο Στέφανος Δραγουμής, μάλιστα, είχε και το βαθμό του άνθυποχαγού και ήταν παραστατικώτατος με το Ναυτοκέντριο μούσι του.

Την ίδια εποχή ίστημετοσαν στην Έθνοφυλακή Άθηνών και ο Άριστοτέλης Πετσάλης—ο άλμυρόντης έκείνος Τέλης, το τέλειον—το έλπιον της εχρήσις νεολαίας του 62, που πήγαν από όλιγον μόλις έτών στο Πτωχοκομείο. Ήταν ο ώριμότερος και ζωηρότερος από τους συναδέλφους του, και ή ζωηρότης του αυτή έδωκε άσφαρη ζωηρότη έπιστοδίου μεταξύ αυτού και του Στεφ. Δραγουμής. Το έπεισόδιο κατέληξε σε μονομαχία με σπαθί. Ο Πετσάλης έτραυματίσθη το Δραγουμή στο μάγουλο και το σπαθί του έβρισε σε όλη του τη ζωή. Έν τούτοις, ο άειμνητος πολιτικός το έφερε με άπρηφάνεια, γιατί έγινε ότι το άπτεφύθη τους ήρωικούς χρόνους της νεότητος.

Μετά τη μονομαχία, οι δυο έθνοφύλακες είχαν γίνει οι καλύτεροι φίλοι.

Άργότερα, ή Έθνοφυλακή άνευνοτήθη, με διοικητή τον άντισταγματοάρχη Χρήστο Βεζάντιο, χωρίς όμως να έχη έκείνη την αγωγή και το χαρακτηρισμό της Όθωνικής εποχής.

Κατά το Ροσσονορικό Πόλεμο, σε μερικές πόλεις της Ελλάδος, έγινε προσπάθεια ν' αναβιώσει ο θεσμός αυτός. Και τότε, άγαθοί πολίται έγιναν—άντιστάσεις μη ούσης—άξιωματικοί, χροτοίσαν με καμιά τα σταθία τους έλάνον στα περσόφωνα κ' έδωχαν τις χυσιές τους σπαλές. Οι τίποι αυτοί έδωσαν άσφαρη και διάφορα κομμοτραγικά έπισόδια. Ο Άγγελος Βλάχος έθγαίαν και όλοκληρη κομμοδία με τον τίτλο «Ο Λοχαγός των Έθνοφύλακων». Ο Σοφοκλής Καρύδης στο σατυρικό «Φύς» τον έκατηρίσαν πολλές φορές ή ματαιοδία τους.

Το χαρακτηριστικώτερο όμως άνέκδοτο περί έθνοφυλάκων το διηγώταν ο άλμυρόντης έκείνος Άλέξανδρος Ρώμας, ο ευφρόνιστος πολτευόμενος της Ζακύνθου. Είπε γνωστόν ότι οι Ζακυνθίοι άγατοίαν να σατυρίζον τα πάντα και τους πάντας, άκόμη και τον έαυτό τους.

Σε όλα, άκόμη και στα σοβαρότερα, βρίσκοντο το κομμο στοιχείο και το βγάζοντο στην έπιφάνεια... Κάποτε λοιπόν, που ή μόδα της Έθνοφυλακής ήταν στη γούμια της, φανερώθηκε ένας γνωστός Ζακυνθινός τύπος, που είχε ρθει από τας Πάτρας, με στολή άξιωματικού των Έθνοφυλάκων, στολή νεώτερη, χρυσοστόλιση, την όποιαν έθγαίαν με πόση και μεγαλοπρέπεια ο στρατοάρχης Μία Μαών!

Ένας λοιπόν από τους χωρατατζήδες Ζακυνθινούς, περίφημος για τις αιαρετολάτες του, τον στωμάτα στην Πλατεία και με προσποιημένο σεδασμό, τον ρωτάει:—Νά με σηματοδός, άφέντη... Ποιαού στρατού είμαστε στρατηγός;

Ο άλλος τόχυνε, και με φυσικότητα άπαντά:

—Δέν είμαι στρατηγός. Είμαι λοχαγός της Έθνοφυλακής Πατρός.

—Της Έθνοφυλακής! Λοχαγός, πά νά πη!... Άφέντη, μ' άφίνεις νά πιάσω το σπαθί σου;

—Ελευθέρα, άπάντησε χαμογελώντας ο λοχαγός.

—Μ' άφίνεις νά πιάσω και τις ώραιές σου;

—Πιάστες, παιδί μου.

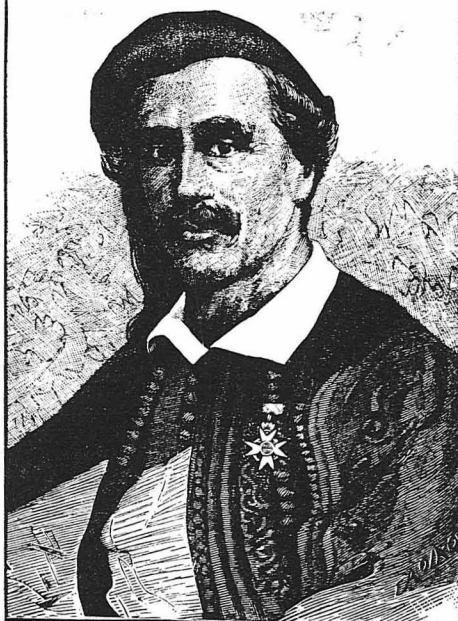
—Μ' άφίνεις και το καπέλλο σου;

—Γιατί όχι.

Άφού ο πονηρός Ζακυνθινός έχάιδεψε με πολλή άδρότητα και κομμοί προσοχή τα λαμτοκοποιήματα έξαγμήματα της στολής, έκνιταζε το λογαό των Έθνοφυλάκων κατάνια και το έπτε:

—Άφέντη, μίν ξεχάσης νά μās έρθης και στο καρναβάλι!

Κόκαλο ο λοχαγός των Έθνοφυλάκων. Και όποι ήταν στην Πλατεία κ' έγέλα-

Γεώργιος Παράσχος, ο δμνητής της Έθνοφυλακής

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ (ΥΙΟΥ)

ΜΙΑ ΦΤΩΧΗ ΨΥΧΗ!..

(Διάκοσμος: Μία φτωχική καμαρούλα, που δσράρπει απ' την καθαρσιότητα, στο πέμπτο πάτωμα ενός φτωχού σπιτιού, μιάς λαϊκής συνοικίας.)

ΕΚΕΙΝΗ: (Μοδίστρα είκοσι χρονών, με μαύρα άφθονα μαλλιά, λαμπρά μάτια και όψη, γλυκύτατο πρόσωπο, καθέται και διαβάζει ένα βιβλίο...)

ΕΚΕΙΝΟΣ: (Τριαντάρης, πλουσιώτατος, άριστο-κράτης, ντυμένος του κοινού.)

ΛΟΥΙΖΑ.—'Ακούω να χτυπά το κουδούνι... Αυτός δένει! Τι χαρά, τι χαρά!.. (Διακόπτει το διάβασμα.)

ΛΙΟΝΕΛ (μπανιόντας).—Κυλημενά, άγαπητή μου, Σοφ έλγα ύποσχεθή πως θαρχώμενος και ένωθό να τηρώ τις ύποσχέσεις μου...

ΛΟΥΙΖΑ.—Και νάξερεις πως σέ περιμένα... Έλα, φίλησέ μου τώρα το χέρι...

ΛΙΟΝΕΛ.—Στό χέρι φίλων τις μαρμαρίδες. Έσένα θά σέ φίλησω έδώ, στο στόμα...

ΛΟΥΙΖΑ.—'Αρκεί, άρκεί... 'Ω Θεέ μου!... 'Ο Λιονέλ στο πέμπτο πάτωμα!... Νά το πιστέψω!...

ΛΙΟΝΕΛ.—'Ακού με βλέπει...

ΛΟΥΙΖΑ.—Λοιπόν τώρα πρέπει να γάμε. Έπειτα τα λέμε καλύτερα...

ΛΙΟΝΕΛ.—'Εγώ δέν ήρθα έδώ για να γάω. 'Ηρθα για να σ' ενθαρμίσθω...

ΛΟΥΙΖΑ.—'Αχ, είνε αλήθεια πως μ' αγαπάς; Είνε αλήθεια πως αγαπάς ένα κορίτσι που δέν έχει να σου δώση τίποτε άλλο απ' την καρδιά του;...

ΛΙΟΝΕΛ.—Τό θεωρώ περιττό να σου όρκιστώ...

ΛΟΥΙΖΑ.—Θυμάσαι πότε συναντηθήκαμε για πρώτη φορά; Γύριζα, θυμάμαι, κοινοποιούσα εκείνο το βράδυ απ' τη δουλειά μου κ' έλχα καθόσει σ' έναν πάγκο της δειντροστοιχίας... Πέρασες και με κόν-

σας με την καρδιά τους, κοινολογούσαν έπειτα παντού το νόστιμο ανέκδοτο.

Πολλά χρόνια μετά την διάλυση της Έθνοφυλακής, οι τελευταίοι έθνοφυλάκες, φορούντες τη στυλή τους, φρονούσαν στίς ήμέρες των εκλογών —ή όποιες διαρκούσαν τότε τρεις μέρες— τα εκλογικά τμήματα. Ένας απ' αυτούς ήταν και ό θυμωσάκος εκείνος:

Τέλης Πετσάλης με τις τεράστιες μουστάδες και τη λεβέντινη κορμοστασιά.

Από τις έθνοφυλακές άλλων κρατών αξιοσημείωτη είνε ή ουσταθείσα κατά τη Γαλλική Έπανάσταση στή 1789, στή Παρίσι, με όργανωσή της τό διάσημο Λαφαιέτ.

Στή 1790 έπεξετάθη σέ όλη τη Γαλλία. Στή 1814 ή Γαλλική Έθνοφυλακή έλαβε μέρος στή απόκρουση της εισβολής έχθρικών στρατευμάτων στή Γαλλία.

Επί Βουβωνώνων όμως έχασε τό δικαίωμα να έλχεται τούς άδωκοματιούς της. Κατηργήθη στή 1872. 'Η δική μας Έθνοφυλακή κατηργήθη στή 1879, όταν έφωρώστηκε ή γενική στρατολογία.

Στήν 'Αγγλία, την έποχή του ό Μέγας Ναπολέον έφοβόριζε να κινή απόδραση, ό 'Αγγλική πολιτία άθωωνόθησαν σέ φανατικούς έθνοφυλάκες. Κατά τόν τελευταίο πόλεμο, τόν Παγκόσμιο, μερικά σώματα του έσοτερικού, που έλχαν έδελοντάς ή άνδρες άνιάνικους για στρατιωτική ύπηρεσία, άπέτελεσαν ένα είδος Έθνοφυλακής.

Έπίσης στήν 'Αγγλία, κατά τη μεγάλη άπεργία τόν 1921, οι πολιτίται, που άνέλεaban να τηρήσουν την τάξη, όνομάστηκαν έθνοφυλάκες.

Τό πιο μοντέρνο παράδειγμα έθνοφυλακής είνε οι φασίστες του κ. Μουσσολίνι, οι περιφάνιοι μελανοχίτωνες.

Όργανώθησαν στής αρχάς τόν 1924, έδάδισαν και κατέλαβαν την Ρώμη, δηλ. την έξουσία, κ' έπειτα με Β. Διάταγμα της 1ης 'Οκτωβρίου 1924 άπέτέλεσαν μέρος του 'Ιταλικού στρατού.

ΛΟΥΙΖΑ.—Μόλις πάλης να μ' αγαπάς θά πεθάνω!...

ταξες... 'Η καρδιά μου πήρε να πετάξη... 'Ανταποκρίθηκα στή βλέμμα σου... Πήρες τότε από έναν άνδρα όλη ένα μάστοι λουλούδια, γύρισες πίσω, που τάφωξες μ' ένα χαμόγελο κ' έγινες...

ΛΙΟΝΕΛ.—Την άλλη μέρα...

ΛΟΥΙΖΑ.—Την άλλη μέρα συναντηθήκαμε στή όμο μέρος και πιάσαμε κορδέλλα... Αυτό έγινε πολλές βροδινές... Κι από τότε σ' αγαπά σαν τρελή!...

ΛΙΟΝΕΛ.—Λοιπόν για αυτό;

ΛΟΥΙΖΑ.—'Όχι, ποτέ! Μή με στενοχωρήσεις όμως, μη με λυπήσεις ποτέ. Μου φαίνεται ότι δέν θά μπορούσω ν' άνδξω ούτε ένα λεπτό σ' έναν τέτοιο πόνο.

ΛΙΟΝΕΛ.—'Αρχισες πάλι τις αίσθηματιολογίες. Πρέπει να παραδεχτείς όμως ότι σ' αυτό τό πάθος σου ύπάρχει και λίγη καταποδξία. Δέν είνε μικρό νάχης φίλο ένα μαρμαρίσιο, ενώ ή φίλενάδες σου έχουν έμποροπαλληλιούς...

ΛΟΥΙΖΑ.—Ποτέ δέν τό σκεφτήκα αυτό. Σ' αγαπώ γιατί είσαι σί, κι' όχι για τόν τίτλο και τό πλούτη σου... (Δακρύζει.)

ΛΙΟΝΕΛ.—Μην τό παίρνεις τό πράγμα τραγικά... Έτσι σου τό ήται...

ΛΟΥΙΖΑ.—Σέ συγχωρώ, γιατί δέν μ' έμαθες ακόμα καλά. Αυτό μονάχα σου λέω. Μόλις πάλης να μ' αγαπάς, θά πεθάνω!...

ΛΙΟΝΕΛ.—Λούζα μου, φαίνεται πως διαβάσεις πολύ διάφορα ρομαντικά μυθιστορήματα, παιδί μου... Αλλά σιγήθως λέγονται, αλλά δέν γίνονται...

ΛΟΥΙΖΑ.—Αυτό ίσως να σιμαδάνη με τις άλλες. 'Εγώ όμως δέν θά υποθέσω ν' άνδξω. Έχω μια άσθενεια της καρδιάς, που με βασανίζει από χρόνια τώρα. Μία μεγάλη συγκίνηση άρκεί να με σκοτώση. Μου τάχει πει κι' ό γιατρός. 'Όταν λοιπόν με βαρεθής, έχεις τό μέσον να με στείλεις στόν άλλο κόσμο...

ΛΙΟΝΕΛ (μοσφάζει).—'Ω!...

ΛΟΥΙΖΑ.—Δέν με πιστεύεις;

ΛΙΟΝΕΛ.—'Όχι δά, σέ πιστεύω. 'Αλήθεια, ξέρεις γιατί ήρθα άπόψε δώ;

ΛΟΥΙΖΑ.—Γιά να μ' ενθαρμίσθης; Έτσι δέν έπρεπε στήν αρχή;

ΛΙΟΝΕΛ.—Δέν είν' αυτό μονάχα. Έχω να σου άναγγείλω κάτι διασάρεστο...

ΛΟΥΙΖΑ.—'Ω, Θεέ μου! Μήπως δέν μ' αγαπάς πιά; Μήπως πρόκειται να μ' άφήσεις;

ΛΙΟΝΕΛ.—Και να κι' όχι! 'Ακουσε έδώ, μικρούλά μου. Δέν μπορώ να είπα πως δέν σ' αγαπώ πια... Σέρεις όμως ότι σ' αϊτόν τόν κόσμο δέν μπορεί κανείς να διασκεδάξη όλοένα...

ΛΟΥΙΖΑ.—Νά διασκεδάξη!...

ΛΙΟΝΕΛ.—Ναι... Γιατί έχει κανέναν, βλέπεις κα σοβαρότερες ύποχρεώσεις... Νά λοιπόν γρήγος πρόκειται... 'Αποράσσει να παντρευτώ.

ΛΟΥΙΖΑ.—Νά παντρευτής!... 'Αδέναντον!... Τό λές για να με δικαιώσης. Δέν είν' αλήθεια, έ;...

ΛΙΟΝΕΛ.—'Όχι, είν' αλήθεια!

ΛΟΥΙΖΑ.—'Αλήθεια!... 'Αλήθεια!... Και πότε παντρεύεσαι;

ΛΙΟΝΕΛ.—Την έρχομένη Δευτέρα.

ΛΟΥΙΖΑ.—Τή Δευτέρα; Τότε... θά ήσουν άρραβωνιασμένος.

ΛΙΟΝΕΛ.—Έννοείται...

ΛΟΥΙΖΑ.—Από πότε;

ΛΙΟΝΕΛ.—Μία βδομάδα πριν να γνωριστήκαμε.

ΛΟΥΙΖΑ.—'Α, Λιονέλ!... Λιονέλ!... Με σκότωσες!...

(Αναστεινάζει βαθύτατα. Με ένα κίνημα άπτελίας παίρνει τό κεφάλι της και πέφτει κατάχλωμη στή κρεβάτι της.)

ΛΙΟΝΕΛ. (Την κοιτάζει κατάπληκτος και βλέπει έξαφρα μια κηλίδα αίματος στήν άκρη τόν χειλιών της).—Λούζα!... Λούζα μου!... Τι έπαθες, παιδί μου;

ΛΟΥΙΖΑ.—Σού τό έλχα πει πως σ' αγαπώ πολύ, τώρα πολύ... Γιατί σου τόρκωνες αυτό;... Γιατί!... Γιατί να σάσεις τη φτωχή μου καρδιά!... (Με άσθενέστερη φωνή). Έλα, δός μου τό χέρι σου να σ' άποχωρήσω... Πήγαμε τώρα... 'Όπου να φτάσης κάτω, θάχης τελειώσει ή ιστορία...

ΛΙΟΝΕΛ. (Έντρομος, άλλ' όχι συγκινημένος).—Μά τι θέλεις να πής; Τι σου σιμαδάνει, Λούζα!...

Λούζα!...

ΛΟΥΙΖΑ.—Τίποτα... (Κλείνει τά μάτια της).—Μία φτωχή νύχρη πεθαίνει!... Χαίρε, Λιονέλ!... Μ' έσκότωσες!... Σκότωσες την αγάπη μου!... Χαίρε πια πάντα!... (Τά χέρια της πέφτουν κάτω άθονα. 'Η φωνή της σβένει... Σένειν τό φως τών ώραίων της ματιών... Πειθαίνει...)

ΛΙΟΝΕΛ.—Λούζα!...

(Μά ή Λούζα δέν άπαντά. Είνε πια νεκρή, ένα πτώμα χωρίς πνοή. Έξω βρέχει. 'Η σταγόνες της βροχής χτυπάν στή τζάμι διέλα, αγάλα, λυπημένα, σαν άδερνα ενός μεγάλου πόνου...)

ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑΣ